

rades en morgonqvist på Bottenhafvet under
våldiga slingringar och annat otyg:

Friskt det blaser, mörk är himlens bryn-san
Hela hafvet grymtar som ett svyn-san.

Jag ser ingen botten,
Bränningar och brotten
Stå som telegrafer opp i skyn-san.

Herr kapten står sjelf så trygg och van-san,
Men för detta tacke honom fan-san.

Han på sjön är blifven
Född och mantalsskrifven
Och stått sjöexamen uti stan-san.

Rorsman räds ej heller vindars tjut-san,
Som en mullbänk står hans sjömanstrut-san.

Allt som skutan rullar
Mellan hafvets kullar,
Rullar bussen styr- och babord-ut-san.

Het om öronen liksom en brand-san,
Maskinisten har vårt lif om hand-san.

Vi förstå hvarannan,
Sköter han ej pannan,
Stoppar jag maskin och går i land-san.

Vågen kommer som ett berg på stup-san,
Man kan nog förgås på mindre djup-san.

Herrarna bli mjuka,
Damerna bli sjuka:
Bäst gå ner och ta sin frukostsup-san.

Jag kom helbregda till mitt hem, det
hafomgjordade Sandhamn, det ohyggligaste
Blåsut på hela jordklotet, åtminstone om hösten:

Ty om jag sticker näbben utom hus,
Så ser och hör jag endast hafvets brus,
Och rundtomkring är luften vädersjuk,
Och tung som en Tessinsk allongeperuk.
Ej kan man gå på klippans hala brant,
Jag sitter inne som en arrestant.
Om också ut man sig med käpp beger,
Man utaf stormen vändes opp och ner;
Och sitter icke halsen bättre fast,
Så är man af med knoppen i en hast.
Man fryser jemt, ty här är ständigt storm.
Två Gottlandströjor är min uniform.
Som vindens tjut och hafvets blott man hör,
Så bör man ha ett sjökaptenshumör.
Ty räds man vind och våg det minsta grand,
Så blir man sjösjuk, fast man står på land.
Mjuka tjenare!

